

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 59. S. Martinus cum Ithacianis communicat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. libertate uti non expediebat; quippe in
A. C. 387. aulam advenerat liberandis captivis, exu-
 libus revocandis, bonorum suorum usu
 privatis, quæ fisco adscripta fuerant, gra-
 tiam impetraturus. Imperatricis mag-
 nam fidem mirabatur; concedere hoc
 poterat; quin maledicentiæ pateret, ut-
 pote vir tunc temporis annum ætatis
 septuagesimum agens. Imperatrix qui-
 dem non simul cibos capienti assedit, sa-
 tis ei fuit, famulæ vices subire. Ipsa
 sellam admovit, mensam instruxit, aquam
 manus lavanti affudit, cibos, manibus
 suis coctos, apposuit. Martino mandu-
 cante, remotius stabat, immota, mode-
 stia ancillæ speciem præbens. Potum
 quoque propinavit, & post parcissimam
 refectioem, panis ejus reliquias, & mi-
 nimas etiam micas sollicitè asservavit.

§. LIX.

*S. Martinus cum Ithacianis commu-
nicat.*

Sev. Sulp. Dialog. 3. n. 15. Sanctus Martinus, sicut & S. Ambrosius,
 cum Ithacio non communicabat, nec
 cum Episcopis, qui cum illo communi-
 cantes, eodem se odio oneraverant. Hos
 Episcopos Maximus tuebatur, ejusque
 auctoritas oberat, ne quis eos condemna-
 re auderet; unicus Episcopus, nomine
 Theognostus, publice contra eos senten-
 tiam pronuntiavit. Cum iidem Episco-
 pi

pi Ithaciani Treviris essent congregati, Sæculum IV.
A. C. 387.
 Episcopum electuri, ab Imperatore obti-
 nuerunt, ut Tribunos cum summa pote-
 state in Hispaniam mitteret, qui in hære-
 ticos inquirerent, eisque & bona, & vi-
 tam adimerent. Nemo sane dubitabat,
 multos Catholicos in hac persecutione
 involvendos, quippe illa tempestate hæ-
 retici judicabantur ex conspectu, ex pal-
 lore vultus, ex vestitu potius, quam ex
 accurato fidei examine. Impetrato hoc
 mandato, die altera comperiunt, quod
 omnino non expectassent, S. Martinum
 Treviros propediem adventurum. Sæ-
 pius vir Sanctus urgente charitate proxi-
 mi illuc profectus est. Hujus viri ad-
 ventu illi Episcopi vehementer turbati,
 quod scirent, ea, quæ modo fecissent, ipsi
 minime probari. Ad capiendum in re
 subita consilium cum ipso Imperatore
 coierunt, ubi decretum, ut aulici S. Mar-
 tino obviam mitterentur, qui jussu Impe-
 ratoris prohiberent, latum unguem pro-
 prius ad urbem progredi, nisi prius pro-
 mitteret, se Episcopis ibi præsentibus pa-
 cem daturum. Hæc dicentes S. Marti-
 nus solerter elusit, respondens, se cum
 Jesu Christi pace venturum.

Noctu urbem ingressus, in Ecclesiam
 se contulit, ut oraret; altera die ad Re-
 giam ivit. Publica adventus sui causa
 erat, ut pro Comite Narsete, & Præfecto
 Leuca-

Sæculum IV. Leucadio, qui Gratiani partibus devoti,
 A. C. 387. Maximi iracundiam provocaverant, vitæ

S. Martinus. gratiam supplex peteret; id vero maxime viro Sancto cordi erat, efficere, ne Tribuni in Hispaniam mitterentur, vitæ, necisque arbitri; atque sincerissima ejus charitas non modo Catholicis timebat, hac occasione periclitaturis, sed hæreticis etiam, quibus vitam conservare aebat. Supplicantem Imperator expectatione suspendit; sive ut ipsa mora gratiæ, quæ petebatur, pretium accederet, sive quia inimicis suis ignoscere grave erat, aut avaritia, qua bonis damnatorum inhiabat, retinebatur. Interim Episcopi, cum S. Martinus eorum Communionem abstineret, Imperatorem ad eunt, dicentes, actum de sua auctoritate, si Theognosti obstinatio Martini, viri in opinione Fidelium potentissimi, suffragio fulciretur. Hunc virum ab urbis ingressu fuisse arcendum; nihil profuturum, quod Priscillianus fuisset occisus, si Martinus, id injuria factum, populis persuaderet. Denique prostrati ad Cæsaris pedes obtestabantur, ut Martini conatus sua potentia reprimeret.

Quamvis Maximus in hos Episcopos esset propensissimus, tamen Martino, celebratæ Sanctitatis viro, vim inferre noluit. Secreto ad se vocatum, leniter affatus memorat, hæreticos ad mortem damna-

damnatos iusta Iudicum sententia magis, Sæculum IV.
A.C. 387. quam Episcoporum persecutione; non esse causam, cur Ithacium, & socios ejus a sua Communionem excluderet; solum Theognostum, non ratione sed odio impulsus, se ab iis separasse; in Concilio, paucos ante dies acto, Ithacium innocentem fuisse declaratum. Cum S. Martinus his omnibus non moveretur, iratus Imperator, eo relicto, illico Ministros misit, qui illos interficerent, quibus ut vitam impetraret, Martinus supplex aderat. Hæc viro Sancto ingruentibus jam noctis tenebris non nemo nuntiavit; tunc vero ad Regiam properat, cum illis Episcopis se communicaturum promittit, si damnatis venia concedatur, atque Tribuni, in Hispaniam missi, redire juberentur. Statim Maximus in omnia, quæ petebat, consensit.

Dies altera ordinationi Episcopi Felicis ab Ithacianis erat destinata; hac igitur S. Martinus cum eis communicavit, satius esse ratus, si ad breve tempus flecteretur, quam carnificis gladium a miserorum jugulis, cum posset, non removeret. Quamvis autem Episcopi omnem conatum impenderent, ut his actis in communionis signum subscriberet, id obtinere non potuerunt. Sequenti die celeriter Treviris egressus, per viam lamentabatur, quod vel una die impiorum commu-

Sæculum IV. communioni interfuisset. In oppido,
A. C. 387. quod tunc Andethauna, hodie Echterna-
 cum dicitur in Ducatu Luceburgensi,
 duobus milliariis Treviris distito, paulis-
 per in Sylvis moratus, socios præcedere
 sinebat. Ibi culpam, quam ipsi conscien-
 tia objiciebat, perpendenti, apparuit An-
 gelus, dicens: *justa est tibi penitentia*
causa, sed alia via non patuit, qua te pec-
candi periculo expedires. Resume ani-
imum, ne tua salute pericliteris! Exinde
 illius factionis communionem sollicite
 semper vitavit, & sedecim, quibus super-
 vixit, annis, nulli Concilio interfuit, om-
 nes Episcoporum conventus fugiens. Hæc ita S. Severus Sulpitius narrat, &
 subjungit: *Cæterum, cum minorem Dei*
gratiam sibi adesse sentiret, quam antea,
& difficilius Energumenos liberari, sa-
pientius cum lacrymis nobis fatebatur, expe-
riri se, minus in Dæmones posse, ob illius
communicationis infelicem culpam, quam
brevissimo tempore invitus admisisset. Fe-
 lix, qui illa occasione ordinatus est, Epis-
 copus Trevirensis, magnorum merito-
 rum vir, & inter Sanctos relatus,
 Mart. fuisse creditur.

